27. 4. Památka svatého Rafaela Arnáize y Baróna obláta O.C.S.O

Sv. Rafael Arnaiz Baron se narodil v Burgosu ve Španělsku 9. 4. 1911 v zámožné rodině, která se vyznačovala hlubokým životem z víry: jeho teta se stala karmelitkou, jeho strýc, vévoda de Maqueda, měl v úmyslu vstoupit do Trappy, ale předčasně zemřel, jeden z jeho bratrů se stal kartuziánem a sestra uršulínkou. Rafael měl radostnou, živou a společenskou povahu a byl talentovaným malířem. Měl rád také hudbu, tanec, sport a přírodu. V roce 1930 začal studium architektury v Madridu a prospíval s vynikajícími výsledky. Při návštěvě kláštera San Isidro v Dueñas však pocítil povolání k trapistickému životu. Studium přerušil a 16. ledna 1934 vstoupil do kláštera San Isidro. Jeho spolubratři si cenili jeho velké usebranosti při modlitbě, horlivosti a oproštěnosti spojené s radostným a nestrojeným chováním. Po čtyřech měsících noviciátu u něj náhle propukla diabetická krize, která ho přivedla na práh smrti, a musel se proto vrátit ke své rodině, s níž prožil v Oviedu dramatické revoluční dny v říjnu 1934. Po svém návratu do kláštera musel brzy znovu odejít, neboť byl povolán do vojenské služby během španělské občanské války. Byl prohlášen za „služby neschopného“ a vrátil se znovu do Trappy. Po několika měsících musel znovu odejít domů kvůli zhoršení své nemoci. Na konci roku 1937 se naposledy vrátil do kláštera, kde zemřel v důsledku diabetického komatu 26. dubna 1938 ve věku 27 let.

Brzy po jeho smrti se rozšířila pověst o jeho svatosti. Jeho duchovní deníky a dopisy svědčí o přímočarosti a hloubce jeho duchovní cesty a Rafael je považován za jednoho z největších mystiků naší doby.

19.8. 1989, při příležitosti Světového dne mládeže v Santiago de Compostela, ho papež Jan Pavel II. dal mladým jako vzor a 27. 9. 1992 ho prohlásil za blahoslaveného. Svatořečen byl 11. 10. 2009.

Ve zvolání „jen Bůh“ se koncentruje smysl jeho života. Byl proniknut pokorným vědomím sebe sama a velikosti Boží, a proto všechno bylo pro něj milostí a darem od Pána. V každodenním obětování všech maličkostí se otevíral stále větší lásce, avšak právě v nemoci pochopil hlouběji, co je láska. Měl jen jedinou touhu: „Buď vůle tvá“, a proto přijal bolest utrpení a zkoušku samoty a v moudrosti kříže nalezl pravý pokoj a radost. Charakteristickým rysem jeho svatosti byla láska k Panně Marii, která v něm rostla odmalička.

2. čtení

Z dopisu svatého Rafaela svému spolubratru Tescelinovi, který byl ve válce, v listopadu r. 1937

Ježíšův pohled

Napsal jsem otci opatovi, že až budu mít v rukou uznání neschopnosti k vojenské službě, vrátil bych se do kláštera. Odepsal mi otec Josef a řekl mi, že se mohu vrátit, kdy chci, že dveře jsou stále otevřené, ale abych si to dobře promyslel, bez unáhlenosti, protože nyní nemají zdravotníka a bylo by mu líto, kdyby se mi mělo znovu přihodit to, proč jsem musel odejít.
Lidsky řečeno, je to velmi rozumné, nezdá se ti? Ale co mám dělat? Předložím ti své myšlenky a řekni mi, co si o tom myslíš Ty. Představ si, že jsi u sebe doma – nemocný, obklopený péčí a všemožnou pozorností, takřka nemohoucí, neužitečný, neschopen se o sebe postarat, ale jednoho dne vidíš pod svým oknem procházet Ježíše... Kdybys viděl, že Ježíše následuje zástup hříšníků, chudých, nemocných, malomocných... Kdybys viděl, že Ježíš tě volá a nabízí ti místo v zástupu svých následovníků, kdyby se na tebe díval svýma božskýma očima, které vyzařují lásku, něžnost a odpuštění, a řekl by:„Proč mě nenásleduješ?“, co bys udělal? Odpověděl bys mu snad:„Pane, budu tě následovat, pokud mi dáš zdravotníka, pokud mi dáš prostředky, které mi umožní následovat tě pohodlně a bez toho, abych ohrozil své zdraví. Následoval bych tě, kdybych byl zdravý a dost silný na to, abych si vystačil sám?“ Ne, kdybys viděl něžnost Ježíšových očí, určitě bys neřekl nic takového, jen by ses zvedl z lůžka a vůbec bys při tom nemyslel na svou léčbu ani na sebe sama. Připojil by ses k jeho družině, ačkoliv bys byl poslední – uvědom si to: poslední! –, a řekl bys mu:„Přicházím, Pane, a nezajímají mě moje bolesti ani smrt ani jídlo ani spánek: jestliže mě přijmeš, půjdu za tebou. Chceš-li, můžeš mě uzdravit. Nezajímá mě, zda cesta, po které mě povedeš, bude strmá, obtížná a trnitá, nezajímá mě, zda po mně budeš žádat, abych s tebou zemřel na kříži. Jdu, Pane, protože ty mě vedeš, ty mi slibuješ věčnou odměnu, ty odpouštíš, ty zachraňuješ... Ty jediný můžeš naplnit mou duši“.
Utečte, starosti o to, co se mi může v budoucnosti stát, vzdalte se, lidské strachy! Neboť jestliže Ježíš z Nazareta všechno řídí, čeho se bát? Nemyslíš, bratře, že bys ho následoval a vůbec by tě nezajímal svět ani Ty sám? A to je právě to, co prožívám. Cítím v hloubi duše tento sladký Ježíšův pohled. Cítím, že nic ze světa mě nemůže naplnit, jen Bůh..., jen Bůh, jen Bůh. A Ježíš mi říká:“Můžeš přijít, kdy chceš. Nestarej se o to, že jsi poslední: myslíš, že proto tě miluji méně? Miluji tě právě víc“.
Na druhé straně – mé tělo mě válcuje... Svět mě nazývá bláznem bez rozumu, dostávám rozumná upozornění.
Ale co je to všechno v porovnání s pohledem Boha, Ježíše z Galileje, který ti nabízí místo v nebi a věčnou lásku? Je to nic, bratře... I kdybychom museli trpět až do konce světa, nemá cenu opustit cestu následování Ježíše.

Zpěv po 2. čtení Žl 15, 5-6

Pán je mým dědičným podílem, je mojí číší. * Osud můj máš v rukou jenom ty!
V. V zemi překrásné já mám svůj podíl, z hloubi blaží mě mé dědictví! * Osud můj máš v rukou jenom ty!

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Pane, náš Bože, ty jsi ze svatého Rafaela učinil svého učedníka, který vynikal ve vědě Kristova Kříže. Dopřej i nám, abychom tě podle jeho příkladu a na jeho přímluvu milovali nade všechno a s velkorysým srdcem kráčeli po cestě Kříže a tak si zasloužili jednou žít ve velikonoční radosti. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků. *(Skrze Krista, našeho Pána.)*